

BMS

BMS er et skriftkolektiv stiftet i 2016, hvis forkortede navn står for blod, måne, søndag. BMS består af Dorte Limkilde, Mette Kierstein, Ronja Johansen og Fine Gråbøl.

Hvordan udfolder kollektivet sig hos jer processuelt, kunstnerisk og organisatorisk?

Vi er et skriftkolektiv, hvilket betyder, at vi skriver, redigerer og læser op sammen. Vores proces er konkret kollektiv i alt det vi gør. Vi er ikke interesserede i at uddelegere arbejdet for nemhedens eller effektivitetens skyld. Denne arbejdsmetode muliggøres gennem klare aftaler, systemer og metoder, som er blevet opbygget løbende. Vores kollektive skriveproces kan ridses op i faserne: produktion, redigering og arrangement af fælles oplæsning, som vi selv omtaler som et råbekor. Dermed ikke sagt, at faserne ikke kan flyde ud i hinanden eller foregå på samme tid.

Vi producerer al vores tekst i Google Docs. Det er et webbaseret tekstbehandlingsprogram, som muliggør, at vi kan skrive anonymt i ét dokument på samme tid, uden nødvendigvis at være samme sted. Vi logger ind i dokumentet i et på forhånd aftalt tidsrum. Vi har én aftale når vi skriver: Alt der står i dokumentet, vil blive læst som litterær tekst. Det er på mange måder en banal aftale, men udtrykker et grundlæggende spor i vores arbejde: Vi er nødt til at insistere på at tilgå det, vi skriver, som en selvstændig tekst.

Denne måde at arbejde på muliggør en anonymitet. Vi er ikke underlagt håndskriften, men kan give os hen til et uvist rum, hvor vi ikke ved, hvem der skriver hvad. Derfor er anonymitet altafgørende for vores skriveproces. I vores tekster sigter vi efter at ramme en fælles stemme. Dette er på den ene side en stemme, vi kan lære at kende gennem vores fælles arbejde, men den er også altid en undersøgelse, en uvished.

Det hænger sammen med vores anvendelse af dogmer og ritualer. Det kunne være at vi placerer en kold genstand på panden. At vi drikker dansk vand af farvede glas, eller har læst det samme digt før vi skriver. Her forsøger vi at etablere et fælles sted at tale fra, men med bevidstheden om, at dette er paradoksalt. Da vi er fire personer, som skriver, er vi også fire, som er til stede i teksten. Vi er ikke interesserede i at afskrive dette faktum. Vi er ikke ansigtsløse, ligesom vi heller ikke anser litteraturen for at være ansigtsløs. Men anonymiteten, som danner grundlag for vores kollektive skriveproces, udstiller netop litteraturen i sin radikalitet: At skriften også befinder sig i et rum uden for afsenderen.

Vores redigering starter typisk med grov udvælgelse af de passager, sætninger eller tankerum bag teksten, der taler til os. Den skråsikkerhed, vi tillægger det færdige digt, opstår gennem disse løbende gennemlæsninger, ændringer og samtaler. Fordi vi er flere, der alle har bidraget til teksten, kræver det en omsorgsfuld tilgang.

Vores arbejde imellem en en- og flerstemmighed, har gjort os særligt optagede af pronominer. Den måde, vi arbejder på, fører til samtaler om, hvordan det, som på en gang er en enkel og en fælles stemme, anvender jeg og vi. Hvordan disse forholder sig til hinanden, ser vi som en politisk

Enquete

poetik. Grænserne mellem jeg og vi er skarpt opdelt, samtidig med at de konstant udviskes.

Når vi arrangerer teksten til oplæsning, er det ikke med henblik på at dramatisere den. Råbekoret, der både består af nynnede toner og mere traditionel oplæsning af en eller flere personer, giver teksten en lydlig krop. På denne måde kan vi alle fire bære en tekst, der siger jeg, med stor ærlighed. Råbekoret afspejler ikke kun, men opfører sig på samme måde, som vores tekst arbejder med udsigelse. Stemmerne går ind over hinanden og opbygger hinanden; de giver hinanden et sted at tale fra.

Vi er nødt til at arbejde med en stor åbenhed, både i vores kunstneriske og organisatoriske arbejde. Når vi læser og redigerer og arrangerer i fællesskab, er vi nødt til at være lydhøre. Både over for hinanden og over for teksten. At arbejde på denne måde er givende og udmattende. Givende, fordi vi udvider vores skrift og poetikker og tanker og følelser, men også udmattende, fordi vi ikke kan lukke os inde, men må rumme andet end os selv. Dette betyder, at vi må dele intuitioner, fornemmelser, energi og intimitet. Ellers kan det ikke fungere. BMS er et projekt der kræver en tillid, ærlighed og omsorg os imellem. Og den gave, det giver os, er en fandenivoldskhed. Vi er et band. Vi tillader os ting, vi ikke tillader os alene.

Hvilke politiske eller samfundsmæssige omstændigheder reagerer I på som kollektivt?

Vi synes grundlæggende, at det at arbejde kollektivt er politisk; det at organisere sig som et kollektiv, er at udfordre en logik, der belønner enkeltpersoner for deres præstationer.

Da vi startede med at skrive sammen, havde vi en ret fuck-agtig energi, som især var rettet mod de institutioner, som vi befandt os indenfor eller i nærheden af. Det var de større litterære tidsskrifter, forlagsverdenen og en kulturkritik og kanon på studiet i litteraturvidenskab, som især eksponerede mandlige, vestlige forfattere. Vi er ikke interesserede i forfatteren med stort F, og tror ikke på det afgrænsede geni. Derimod har vi tillid til en litteratur, hvor vi står på skuldrene af hinanden, og hvor flere typer af erfaringer bliver repræsenteret. Vi forsøgte med vores første udgivelse, *Manifestation!*, at bevæge os uden for disse institutioner - på trods af at vi selvfølgelig også er viklet ind i dem. Derfor udgav vi den egenhændigt og trykte den i 150 gratis eksemplarer, og stablede et stort udgivelsesarrangement på benene, hvor seks forskellige kunstnere responderede på vores digte. Hele programmet blev en del af det, vi opfatter som det færdige værk. Det var en måde at åbne teksterne og lade dem forgrene sig. Vi har tidligere kaldt dét at udgive selv for en måde at tage sagen i egen hånd, en form for selvtægt. Og det var rigtig vigtigt for den måde, vi begyndte at arbejde sammen på.

Vores anden digtsamling, *Knoglemarv lavendel*, udkom sidste år, og hvis man skal sige noget overordnet om den, kan man nævne, hvordan digtene især beskæftiger sig med fællesskaber og typer af forbindelser, som rækker ud over individet. Vi har været meget interesserede i forholdet mellem jeg og vi. Det vi, der taler i digtene, opstod som en modstand mod den politiske virkelighed, vi befinder os i; en virkelighed, hvor for eksempel det nationale fællesskab i meget ringe grad problematiseres som et ekskluderende vi. Vores arbejde med bevægelser mellem jeg og vi udfordrer også de patriarkalske og kapitalistiske systemer, som opretholder nogle bestemte vi-fortællinger, mens de marginaliserer andre.

Vi tror ikke på det utopiske eller idealistiske vi: Fællesskaber er ustabile og flagrende og ikke rene og unisone; og sådan har vi heller ikke lyst til at fremstille dem. Men samtidig er jeg'et heller ikke en fast og afgrænselig størrelse. Jeg'et er også et vi, og i den formulering ligger der selvfølgelig både en rygdækning, men også en konkret oplevelse af, at vi er i hinandens hænder - på godt og ondt. Vi

har brug for at se os selv med hinandens barmhjertige øjne. Med vores fælles arbejde håber vi på at kunne udpege nogle forbindelser, som allerede altid er tilstede.

Hvem identificerer I jer med i historien af kollektiver og bevægelser?

BMS opstod ikke med ønsket om at være et skrivekollektiv som sådan. Vi kunne eksistere på mange forskellige måder, og det kan vi på en måde også stadig. Dog føler vi, at der er nogle særlige skrivende kollektiver, der har været afgørende for, at vi overhovedet kunne tænke BMS i den form, som vi gør. F.eks. mærker vi et slægtskab med dele af det fælles arbejde som Mette Moestrup, Naja Marie Aidt og Line Knutzon har skabt i forbindelse med hybridværket *Frit flet* (2014). Det er også et projekt, vi ofte oplever at blive sammenlignet med, på trods af at måderne vi formelt og metodisk arbejder alligevel adskiller sig en del fra hinanden. En anden bog, der udkom et lille års tid før *Manifestation!* er *Omina* (2016) af Moestrup og Aidt. Den bog var vigtig for os, for den synliggjorde et konkret bogværk, en sammenhængende kollektiv digtsamling, selvom at de enkelte digte ikke var fællesgjorte i værket, men stadig bar den pågældende forfatters signatur (ifølge pressemeddelelsen: Moestrup i højre side, Aidt i venstre). På trods af dette, så kan man læse bogen som fælles digte, der undersøger læserens behov for at afkode afsender, og det virkede centralt for os også at arbejde med det i forbindelse med *Manifestation!*.

Nogenlunde omkring samme tid, var vi optagede af en hekset energi, som man vist roligt kan kalde den. Interessen lagde sig også op ad vores arbejde med ritualer, besværgelsen som digt (eller digtet som besværgelse), og heksekredsen som feministisk strategi. Denne interesse opstod selvfølgelig heller ikke ud af ingenting, men blev bl.a. udpeget og introduceret af Johanne Lykke Holm og Olga Ravn, som én af os modtog undervisning fra på Hekseskolen, og tre af os på Testrup Højskole. Det har sidenhen følt sig vigtigt for os, at vi havde denne fælles reference og dette fælles rum at begynde at tale og skrive ud fra, igennem og henover.

Men BMS opstod som nævnt ikke med henblik på at være et skrivekollektiv, snarere så vi os som en form for udgivelsesportal. På den måde, har der heller ikke været et konkret BMS pensum, eller specificerede kollektive inspirationskilder. Men vi har selvfølgelig hver især læst værker, der virker som tydelige grobunde for den energi, vi kalder BMS energien. F.eks. har vi læst Stense Andrea Lind-Valdan og Ursula Andkjær Olsens *Vi rus salve* (2016). Vi har læst det antifascistiske og (delvist) anonyme coven Yerbamala Collectives Spellbooks, og været optagede af Women's International Terrorist Conspiracy From Hells (W.I.T.C.H) politiske arbejde. Vi føler os beslægtede med koret Syvende & Sidst, kunstgruppen Unison, Slim0 og med Køterens Befrielsehær, og man kunne med fordel fortsætte denne liste.